

Gurbet El

– ÖE.Micingirt · 11 Kasım 2013

Gurbet El Beni ettin otağımdan yurdumdan Ne demeli sana bilmem gurbet el Hasretin bırakmaz gezer ardımdan Hastayım kasvetten gülmem gurbet el Rüyalarda Micingirt'te gezerim Karabasan sabahlarım gurbet el Kaf dağından köye mektup yazarım Zehir oldu yataklarım gurbet el Ömür gitti bahar gitti kış gitti Sevdalarım heba oldu gurbet el Amcaların mezarında ot bitti Hülyalarım dibe vurdu gurbet el Bizde büyüklere hürmet varidi Burda moruk olmuş baba gurbet el Nasırlıydı eller rahmet varidi Çıbanım çok ağır veba gurbet el Sinem kebab oldu kalmadı ciğer Duygular köpürdü yine gurbet el Saçlarım ağardı ak düşmüş meğer Ömrümü bitirdi Ömer gurbet el Değerli kardeşlerim bütün insanlık, -aralarında derece renk ırk farkı olsa da her ferdin, geldiği yere, yâni vatan-ı aslisine dönme isteği hep vardır. Bizim kitabımızda da şöyle buyruluyor; "Hiç şüphe yok ki biz, Allâh içiniz ve muhakkak O'na döndürüleceğiz!.." (el-Bakara, 156) Aslına dönme temâyülüdür aslında bu... Gerçekten gurbet, varlıkların çeşitli safhalardan geçerek bulunduğu yerden bir evvelki mekâna doğru akış isteği vardır. Meselâ insan, önce rûhlar âleminde bulunmakta iken, bu mekândan ayrılarak ana rahminde mekân tutar. Sonra dünyâyâ gelir. Dünyâda da çeşitli mekân değişikliklerine uğrayabilir. Oradan "âlem-i berzah"a geçer. Ve nihâyet Rabbine döner. Evet gurbet, bütün bu söylediklerimiz dikkate alındığı takdirde, içiçe, merhale merhale, kat-kat demektir. Onu bertaraf eden bütün ara merhaleleri aşarak geldiği ilk yere, yâni Rabbine dönmektir. köyünün, kentinin ayrılığı ile yanan kavru lan insanların bile şuûraltında gurbetin bu büyük ve derin mânâ ve hasreti, bâkî kalır. Gurbet hasretle kavrulmaktır, yalnızlıktır, arayıştır, özlem ve vuslatının başlangıcıdır belki. Çünkü insan, bir yolculuğa tâbîdir. O, bu yolculuğa "elest bezmi"nden başlamış, sonra bir "gurbet" diyârı olan bu dünyâyâ gönderilmiştir. Bu demektir ki insan, dâimâ garîbtir ve gurbettedir. Diğer taraftan dedemiz Âdem a.s hayâta başladığı yer olan cennetten ve dolayısıyla Rabbinden ayrılarak dünyâ gurbetine düşmesi sebebiyle uzun seneler gözyaşı dökmüş, hasret ve ızdırapla inlemiştir. Dolayısıyla bülbülün altın kafeste bile "vatan, vatan" diye feryâd etmesi düşünülürse, insanın ulvî bir âlemden süflî bir yere geldiğinde ağlayıp feryâd eylemesi daha iyi anlaşılabilir. Bir gurbet diyârı olan dünyâyâ gelen bizlerin ömür takvîmi, ölümle son bulur. Bunun için dünyâyâ geliş ve gidişin idrâki içinde olup da garîb bir yolcu gibi yaşayanlar, ilâhî nasîblerin heyecanı ile, dünyânın çile, ızdırap, gam ve keder dolu imtihanlarında muvaffak olmaya gayret gösterirler. Onlar, gurbet hayâtının gâh sürûr, gâh elem ve dâimâ tevekkül, teslîmiyyet, sabır ve rızâ hâlinde yaşarlar. Böyle bahtiyar kimselerin ölümleri, sonsuz rahmet kapılarını aralayan bir vuslat, yâni Rabbe kavuşma şeklinde tezâhür eder. Bu sebeptendir ki, Mevlânâ Hz dünyâ hayâtını bazen bir gurbet, bazen bir yolculuk âlemi olarak tasvîr eylemiş. Rabbimiz, bizleri, bu gurbet diyârında vuslat hâlini yaşamayı nasîb buyurarak emrine ve rızasına dâhil eylesin!